

N° 14.

Suویتus - Lauluja.

Jak. Juteini.

W i i p u r i s s a.

Cederwallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. REIN.

Työ ja ilo-laulu.

Itku ombi ilman alla
niin kuin kaste kaikkialla ;
mutta ilo ihanainen
fiitäkin on saapuwainen.

Murhe, riemu rinda-päällä
wuoroilewat tosin täällä.

Eikös silmä wuoda wettä,
joka mieli maista mettä ?

Joko jalot huwitukset,
taikka työt ja toimitukset
owat aina alkeheessa
päiwän walon waljetessa.

Huwitusten huminasta,
työstä aiwan ahkerasta
tuopi kukin tullessansa
todistuksen tunnossansa.

Mutta mikä liene laatu
mielen, kuin on fiitä saatu,
ehtoholle ehdittäisä,
päiwä-kautta päätettäisä ?

Huwitusta harjoitellen,
työtä, toinda tutkistellen,

huwitus on työksi halpa,
työ on onni, synnin salpa.

Rehnot ovat teikuttukset,
huonot kaikki huwitukset,
koska työ on wailla vielä,
täyttämätä miehen tiellä.

Työ on ilo tekiällä,
näskä kylän käwiällä;
työssä leipä lewiääpi,
laiskan laiho häwiääpi.

Mitä halu hartahambi
fitä riemu runsahambi
ombi aina ahkeralla,
työstä työhön joutuwalla.

Katso, päivä paistawainen,
koko luondo liikkuwainen
pysywä on pyörimässä,
wäändämätä wierymässä.

Räimbä warhain walmis meillä
olkon kufin toimen teillä;
kaiikki muu on muuttuwainen,
puolinainen, puuttuwainen.

M i e s.

Mies on maassa oiwallinen,
waiwoisfakin woimallinen,

koska konna wäriſee ,
waaroisſansa wäriſee.

Mies on wiifas wahingoisſa ,
tuſkan alla turmioisſa.

Onni häändä hyödöttää ,
joka pahan pyörryttää.

Mies ei mieli hoiperella,
eikä huoli huikennella ;
mutta miſſä tarwitaan ,
ſiellä mieſtä mainitaan.

Tammeſta on miehen tahto ,
(waan ei hellä niin kuin wahto)
walmis töitä täyttämään ,
oikein onnen käyttämään.

Tutkittaisſa tundoanſa,
taikka muuta menoanſa ,
miehen tawat tunnetaan ,
joilla arwo anſaitaan.

Miehen jalon , järjelliſen ,
retkillänſä rehellifen ,
tie on tietty kunniaan
awun kautta Armiaan.

Isän ja pojan laulu.

Poika.

Mistä Suomi leiwän saa ,

kuin on kylmä koko maa?

Isä ukkoinen!

Isä.

Kyllä peldo meille tuo,
mitä joukko syö ja juo,

Pekko poikainen!

Poika.

Kukas hallan hävittää,
joka viljan vähendää?

Isä ukkoinen!

Isä.

Luondo ilman lämmittää,
työmme pellon pehmittää,

Pekko poikainen!

Poika.

Raskas täällä ombi työ,
työssä perhe paljo syö,

Isä ukkoinen!

Isä.

Perhe talon perustaa,
raskas työ sen rakendaa,

Pekko poikainen!

Poika.

Wäsyttävät waiwat, tytöt,
joita kestää päivät, yöt,

Isä ukkoinen!

Isä.

Työssä woima wahwistuu,

laiskan ruumis lakastuu,
Pekko poikainen!

Elämä.

Toivossa paistawa onnemme pouta
pienille, suurille pitkistyy;
fiinä on sulawa surumme routa,
iloksi nautindo ilmestyy.

Ruitengin määrätä hywäkin herkkä
turmion tuotellen waikuttaa.
Muistele tuotakin tuttawa, serkku,
sehän se waarahan waiwuttaa.

Towerit kunnian kotia tuowat,
kuin kukin nerolla nautitsee.
Keunalla karpäiset kupista juowat,
wiislaus himotkin hillitsee.

Sana on sanottu, korwilla kuulla;
yksi ja toinen sen ymmärtää:
ei sitä miehille mieleksi luulla,
upoten janoa jähdyttää.

Ei ole wanhangan elämä waiwa,
kuin sitä kunnolla käytellään,
kuin ei hän huolella hautoja kaiwa
ilolle wielä nyt itsellään.

Riemu on riutuwa, kuin meno muunkin,
wuosista sellämme wääristyy.

Kerran on kaatuwa kituwa puukin ;
waan wesa juurella jäykistyy.

S u o s i o.

Suosio on soma
onnen siemen oma ,
josta kaswu kaunis ilmestyy ;
sillä suloisella
lewon laikumella
kaikki meille hywin menestyy.

Sydän siwollinen ,
rinda riemullinen
sulattawat mielen suosioon ;
mutta wiha, waino ,
kateuskin kaino
jouduttawat järjen turmioon.

Karhu kondiolla
woipi vielä olla
luondo lauhkeambi lausuttaa ,
kuin on kulkewalla
wainon wallan alla ,
joka pahan sisun paisuttaa.

Tunnoton ja tuima ,
päästä hullu, huima
sits on suotta nurja sowindoon ;
sillä kufin kurja ,
hirmun hengi, hurja
waipunut on itse wahingoon.
